

Okhaldhunga Times februar 2010

Kjære venner

Vi har fått utvidet horisonten vår litt. Til vanlig er det jo to pillarer i livet her: Sykehus og kirke til hverdags, kirke og sykehus på søndag. Men sykehusets nabo er en skole, og de siste månedene har den rykket oss nærmere inn på livet. Karen Elise Breivik har bodd på sykehusets gjestehus og jobbet gratis som lærer der siden i høst. Skole er viktig! Nå er hun ferdig med jobben sin her.

Her er Karen sammen med alle lærerne på skolen. Hun har fått "malla", blomsterkrans rundt halsen, som æresbevisning under avslutningsfesten.

Overlæreren til høyre, presidenten i skolestyret til venstre i bildet. Begge var så fornøyde med å ha hatt en utlending som engelsklærer (og masse annet!), at de spør oss om vi kjenner noen flere som har lyst til å komme. Gjør vi det?

I dag er det Saraswoti Puja. Saraswoti er visdommens gudinne, og her tilbes hun av studenter og skoleelever. Statuer av henne overøses av blomster og farge. De fleste elevene har foreldre som ikke har gått på skolen. De søker hjelp der de tror den er å finne, mange opplever en kommende eksamen som en skremmende trussel.

Mødreventehjem

Et knippe av siste ukes venner på mødreventehjemmet. Sunita foran i sin fulle høyde på 132cm. Hun har nå fått sitt andre keisersnitt og sitt andre levende barn og avsluttet flere muligheter for det. Ris Maya bakerst med sitt femte barn i seteleie, som fremdeles ruger.

Keseri til høyre, foran sin sjette fødsel. Men hun har bare en datter på 18 år. Etter de tre neste fødsler hvorav en var tvillingfødsel, har hun ingen barn. Alle fire barn døde før de var fire måneder.

De fikk lungebetennelse og hun gjorde det beste hun kunne for dem, og det var å tilkalle shamanen.

Mange høner og mange penger og mye lån har det blitt. Men enda mer fortvilelse. Da mannen nå så at hun var gravid igjen, orket han ikke mer, og dro til Calcutta. Hans siste, oppmuntrende hilsen var å be henne gi opp, og sette fyr på seg selv.

I sin fortvilelse, kom Keseri i snakk med kristne slektninger. En dag kom hun til sykehuset. Nå ville hun føde her og bekjenne den kristne tro, var hennes klare beskjed til meg da hun kom. Hun fikk plass i mødreventehjemmet og ble med opp til kirken dagen etter. Der begynte et nytt liv og en ny tilhørighet for henne som hadde mistet alt. I går kveld fikk jeg være med henne da hun tok imot nok et nytt liv:

En ny liten Tamanggutt i all sin kraft løftes opp til mor Keseri som takker sin Gud og Herre for et nytt liv og håp.

Det hellige øyeblikk der mor får barnet til brystet første gang!

Men det viser seg med nærmere ettersyn at mor skal få bruk for all sin styrke og tro, for den lille har misdannede kjønnsorganer. Det er simpelthen tvil om kjønnet. Hvordan vil det bli for henne å komme hjem til landsbyen med et barn som de ikke vet kjønnet på? Kesari forteller at naboene vil snakke om henne som ”den damen som ikke har klart å få levende barn og når hun først får et så vet vi ikke om det er gutt eller jente”. De fordømmer og spytter på en slik.

Derfor vil Kesari bli på ventehjemmet som barselkvinne inntil hun er sterk nok til å dra til Kathmandu for avanserte undersøkelser for kjønnsbetemmelse, og forhåpentligvis kunne gjøre et kirurgisk inngrep så han blir det han er. Han har allerede fått navnet Samuel. Det er

store bølger i en sjel som nettopp har tatt imot en ny tro som skal bære disse dagene. Takk til dere som kan be en bønn for henne.

Fysioterapi

Vi skrev nylig at hele sykehuset har vært på studietur. Det fikk vi mye ut av, først og fremst mange nye venner. Og noen av dem har vi allerede hatt stort utbytte av! Et team fra spesialsykehuset for ryggmargsskader i Pokhara kom og hadde kurs for oss her i Okhaldunga. Først generelt om funksjonshemmede og hvilke rettigheter de nå har fått i det "Nye Nepal", for staben i Landsbyhelseprosjektet vårt. Deretter praktisk om behandling og oppfølging av ryggmargsskader for sykepleiere.

Fysioterapeut Hom Prasad fra Pokhara gir sykepleierne våre gode praktiske råd om hvordan vi skal ta hånd om de mange pasientene vi får inn med brudd i ryggen, fra første dag og gjennom flere måneder. Vi må ta sikte på å bedre fysioterapi-tilbudet ved sykehuset!

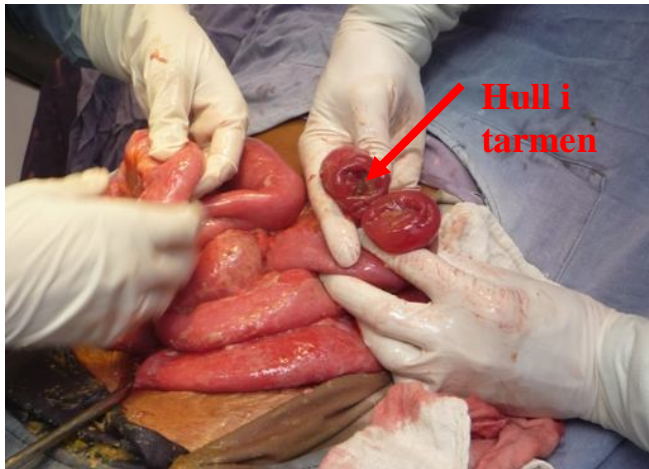
Parasitter på villspor

Dette er jo et nyhetsbrev fra et sykehus. Så etter diskusjoner på høyeste hold i redaksjonsstaben har vi kommet til at også følgende historie egner seg for trykking her. Sarte sjeler får heller hoppe over den:

En natt nylig kom de bærende med en 22 år gammel kvinne til sykehuset. Hun hadde klatret høyt i et tre for å samle blader til dyra, og falt ned. Små ytre skader, bare skrubbsår. Men hun virket så syk, og magen var vond og oppblåst. Ultralydundersøkelse viste at noe var veldig galt inni magen, så vi måtte åpne og se.

Det viste seg at tynntarmen var helt revet over, så tarminnholdet lakk inn i bukhalen. Rart at det kan skje med bare skrubbsår i huden, men det går tydeligvis an. Vi operert henne bare noen timer etter skaden, så det var rimelig greit å skjære friske sårflater i tarmen, og så lappe den sammen. Men så gjorde vi nye funn i magen. Det viste seg at hun, som mange andre her, hadde hatt tarmene fulle av rundormer. Det er en vanlig parasitt med størrelse og form som en metemark. Den holder til i tynntarmen, og hos voksne gjør den vanligvis ingen skade. Men hennes rundormer hadde rømt! De hadde krøpet ut av hullet i tarmen, og nå kravlet de

omkring i hele bukhulen hennes. Hvis de ikke ble fjernet derfra ville de sulte i hjel, og så skape farlige betennelsesreaksjoner.

Tynntarmen var revet åpen på to steder, og tretten rundormer hadde rømt ut i bukhulen. Vi brukte mye av operasjonstiden til å gå på markjakt, og samlet dem opp fra ulike skjulesteder i buken. Her blir to av dem fisket opp.

Etter operasjonen har hun brukt tid på å komme seg, også fordi hun fikk en sårinfeksjon. Men nå er hun i god bedring. Hun har fått to ekstra ormekurer!

På shopping

I Norge er det jo en del av hverdagen å gå i butikken. Det er det ikke her.

Hver onsdag morgen er det marked. En må grytidlig opp for å sikre seg en kjøttbit i slakterboden. Bøffelkjøtt er godt, men trenger gjerne litt tid i trykkokeren for å mørne.

Lettere da å få kjøpt appelsiner nå som det er sesong for det. Selgeren tar dagen med ro.

Hilsen Kristin og Erik

Støtt gjerne prosjektet vi jobber med i Nepal på Normisjons kontonummer: **1503.02.13537**
Merk Prosjektnr:114.98.847 "Okhaldhunga sykehus".